

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **Ing. I. D.**, zastoupeného JUDr. Jaromírem Hanušem, advokátem se sídlem v Ostravě, Kosmova 20, za účasti **Finančního ředitelství v Ostravě,** se sídlem v Ostravě, Na Jízdárně 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 8. 2003, č. j. 22 Ca 284/2002 - 25,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 8. 2003, č. j. 22 Ca 284/2002 - 25, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl stěžovatel výše specifikovaný rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (dále jen „správní orgán“) ze dne 5. 6. 2002, č. j. 1608/110/2002, jímž byl změněn dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Olomouci ze dne 23. 1. 2001, č. j. 9059/01/379912/1176, kterým byl stěžovateli dodatečně doměřen daňový základ a nově stanovena daňová povinnost na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1998.

V kasační stížnosti namítá stěžovatel stížní důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Domnívá se, že se krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal se všemi žalobními námitkami, a to konkrétně s jeho námitkou spočívající v argumentu, že v důsledku podání dodatečného přiznání za rok 1999 neuplatnil za rok 1999 výdaje procentem, ale uplatnil výdaje skutečné. Dále se soud nevypořádal s faktem, že stěžovatel byl povinen podat dodatečné daňové přiznání za zdaňovací období roku 1999. Stěžovatel v žalobě též napadl porušení ust. § 7 odst. 9 zákona o daních z příjmů správním orgánem, neboť toto ustanovení nezakazuje daňovým subjektům uplatnit skutečné výdaje. V neposlední řadě krajský soud uvedl, že stěžovatel hrou na kontrabas prováděl činnost podle ust. § 7 odst. 2 zákona o daních z příjmů, když tuto skutečnost neuvedl odvolací orgán

ve svém stanovisku a stěžovatel ji ani v odvolání a ani v žalobě netvrdil. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

Z výše uvedeného ustanovení soudního řádu správního je patrné, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, tedy jinak řečeno, že je plně v dispozici žalobce, aby stanovil žalobní body a tímto způsobem i vymezil rozsah soudního přezkumu. Povinností soudu je pak se se všemi těmito žalobními body v odůvodnění rozhodnutí náležitě vypořádat. V souzené věci je však nutno přisvědčit námitce stěžovatele, že se tak nestalo. Stěžovatel ve své žalobě mimo jiného také namítal, že mu zákon o daních z příjmů ani předpis nezakazuje změnit způsob uplatnění výdajů, pokud se tak děje předepsaným způsobem, tedy pomocí dodatečného daňového přiznání, které byl žalobce s ohledem na fakt, že zjistil, že jeho daňová povinnost je vyšší než uvedená v řádném daňovém přiznání, povinen podat. Krajský soud v Ostravě se však s touto žalobní námitkou nikterak nevypořádal. V odůvodnění svého rozhodnutí se zabýval pouze tím, zda stěžovatel prokázal pokračování svého podnikání ve smyslu ust. § 7 zákona o daních z příjmů a zda přestal či nepřestal být účetní jednotkou. V této části je tedy rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

S ohledem na shora uvedené považoval Nejvyšší správní soud za nadbytečné zabývat se dalšími stížními námitkami stěžovatele, neboť tyto bude moci znovu uplatnit v řízení před krajským soudem.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto dle ust. § 110 odst.1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu pro jeho nepřezkoumatelnost zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle ust. § 110 odst. 2, věty první, s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu